

Πρόταση σύνθεσης και υπέρβασης 6 μελών της απερχόμενης ΠΕ

2.12.17

ΠΡΟΤΑΣΗ ΣΥΝΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΑΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ 4^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΡ, ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗ ΜΑΧΟΜΕΝΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Έξι μελών της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Εισαγωγή

Στο ΝΑΡ συχνά χρησιμοποιήσαμε λεκτικές υπερβολές στην προσπάθειά μας να καταδείξουμε τη συγκλονιστικότητα της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Όμως, δεν είναι καθόλου υπερβολή να εκτιμήσουμε, ότι το 4^ο Συνέδριό μας πραγματοποιείται σε μια από τις **μεγαλύτερες στροφές** στην ιστορία της ταξικής πάλης. Πρόκειται για μια άγνωστη, μακρόχρονη, «ταραχοποιό» περίοδο, ανοιχτής φρίκης, αλλά και κρυφών ελπίδων. Κυρίως, κρυμμένων, ανώτερων δυνατοτήτων για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας από την εκμετάλλευση 20.000 χρόνων.

Η Πρόταση των 6 μελών της ΠΕ, όπως και άλλες, διακριτές από την Εισήγηση της ΠΕ απόψεις, εδράζονται στην **προσπάθεια** για γνώση του βάθους και των επιπτώσεων αυτής της στροφής.

Στην **επίγνωση** ότι «ζυγιστήκαμε» από την κρίση και την αστική επίθεση και βρεθήκαμε ανησυχητικά «ελλιποβαρείς», παρά τους αγώνες μας.

Εδράζονται στη γνώση πως βρισκόμαστε ακόμη εντός μιας **βαθιάς πολιτικής ήττας**, τα αποτελέσματα της οποίας είναι περισσότερο από φανερά και ιδιαίτερα επικίνδυνα, όπως μαρτυρά ο εκφυλισμός σε έναν ενδοαριστερό «εμφύλιο», ακόμη και βίας.

Σε αυτήν τη βάση εδράζονται και οι πολλές **διαφορετικές σκοπιές ανάγνωσης της πραγματικότητας**, που εκφράστηκαν καθαρά στο δημόσιο διάλογο, αλλά και στις ΟΒ, σε σχέση με αυτήν της Εισήγησης.

Η παρουσίαση αυτή αποτελεί κι ένα έμπρακτο, παραδειγματικό βήμα, μικρό και ατελές, στον αγώνα για την **επαναφορά της εργατικής δημοκρατίας** στο γενικότερο κομμουνιστικό κίνημα και κόμμα. Σε ένα κίνημα και κόμμα που στην αυγή του εικοστού αιώνα νίκησε γιατί κατέκτησε ακριβώς μια δημοκρατία «νέου τύπου». Που εμείς όμως δεν τη γνωρίσαμε. Αντίθετα, κληρονομήσαμε τη γραφειοκρατική στρέβλωσή της, είτε στη δογματική, είτε στην ευρω-ανανεωτική εκδοχή, που οδήγησε στην ήττα.

Εκπορεύεται από τη στρατηγική σύλληψη για την **εργατική δημοκρατία** ως οργανωτική αρχή στο κείμενο του ΝΑΡ «Για το πολιτικό υποκείμενο», του 2013. Οφείλουμε να συνεχίσουμε **σε αυτόν** το δρόμο! Να πάμε **μπροστά** και όχι να οπισθοδρομήσουμε...

Κυρίως όμως, όλα αυτά, εκφράζουν την **αγωνία** όλων μας, για την απάντηση στο πιο κρίσιμο ερώτημα: **Στη στροφή που έρχεται, θα τα καταφέρουμε καλλίτερα; Θα νικήσουμε; Ή θα χάσουμε και πάλι και μάλιστα πολύ πιο οδυνηρά;**

Η Πρόταση που παρουσιάζουμε προσπαθεί να συμβάλλει σε μια συλλογική και **μεροληπτικά αισιόδοξη απάντηση νίκης**.

1. Η παγκόσμια στροφή και η απάντησή μας

Στις μέρες μας, αστική πολιτική κι ιδεολογία **βυθίζεται σε μια πρωτόγνωρη κρίση**. Ο νεοφιλελευθερισμός καταρρέει στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, όπου γεννήθηκε. Καταρρέει και στις δυο εκδοχές του, διότι τα δόγματά του απέτυχαν **και να αντιμετωπίσουν και να υπερβούν την κρίση**, εκσφενδονίζοντας στην απόλυτη εξαθλίωση δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Στη θέση του, αναδύεται μια νέα, βαθιά αντιδραστική, εναλλακτική: Το **πολύμορφο ακροδεξιό, εθνικιστικό και νεοφασιστικό ρεύμα**. Εντός του, το φίδι ανδρώνεται απειλητικά.

Μήτρα αυτού του ρεύματος είναι ο **κοινωνικός κανιβαλισμός του κύριου νόμου, του αστικού ανταγωνισμού**. Ο οποίος, λόγω της ιστορικής γενικής κρίσης του καπιταλισμού, παίρνει την **πρωτοκαθεδρία** απέναντι στη **συνεχή τάση** για συνεργασία και διεθνοποίηση του κεφαλαίου.

Για αυτό και σπάει η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση». Για αυτό αναδύεται ο οικονομικός προστατευτισμός και η ιδεολογία του, ο εθνικισμός και ο ρατσισμός. Κυρίως όμως, για αυτό κυριαρχεί η **γενικευμένη παγκόσμια πολεμική προετοιμασία**, που πλέον, ξεπερνάει το ταμπού της χρήσης πυρηνικών όπλων, με ό,τι αυτό σημαίνει για την ανθρωπότητα.

Το αναδυόμενο ακροδεξιό και νεοφασιστικό ρεύμα χτυπά τον προϋπάρχοντα καπιταλισμό, με ανάλογο τρόπο με τον οποίο ο Χίτλερ χτυπούσε το γερμανικό καπιταλισμό για να τον υπηρετήσει και αναδιατάξει επί το ποιοτικά αντιδραστικότερο.

Από στρατηγική σκοπιά και τα δυο ρεύματα **είναι αλληλοσυμπληρούμενα**. Και τα δυο είναι αστικά και αντιδραστικά. Όμως, από πολιτική σκοπιά -κάτι που έχει ιδιαίτερη σημασία για την εργατική πολιτική- τα δυο ρεύματα είναι **με διαφορετικό τρόπο** αστικά και αντιδραστικά. Για αυτό και είναι **αλληλοσυγκρουόμενα**.

Εν ολίγοις, **η αστική πολιτική διασπάται, οι «κορυφές» της διχάζονται**.

Εάν δεν αναδειχθεί και δεν κατανοηθεί αυτή η **συγκεκριμένη αντίθεση, τότε!** η εργατική πολιτική κινδυνεύει η ίδια να διασπαστεί, να γίνει ουρά του ενός ή του άλλου.

Εκτιμούμε ότι αυτός ο «διχασμός των κορυφών», σε συνδυασμό με τις βαθύτερες τεκτονικές πλάκες ανώτερης **σύγκρουσης των παραγωγικών δυνάμεων με τις παραγωγικές σχέσεις**, ωθούν προς **μια νέα κατάσταση**. Προς μια μακρόχρονη περίοδο γενικευμένης αστάθειας, αδυναμίας «κοινωνικών συμβολαίων», ρεφορμιστικής ανανέωσης του καπιταλισμού. Ωθούν προς μια «εποχή» **ιμπεριαλιστικών πολέμων** μεταξύ μεγάλων δυνάμεων και ενός **σύγχρονου, «επιχειρηματικού» φασισμού**.

Αλλά ωθούν και σε μια περίοδο **κοινωνικών εκρήξεων, επαναστατικών γεγονότων και καταστάσεων**. Που δεν θα νικήσουν «με την πρώτη», λόγω της **δραματικής υστέρησης** του συνολικού, επαναστατικού υποκειμένου.

Για να αποκρουστεί η καπιταλιστική, ολοκληρωτική βαρβαρότητα και για να υλοποιηθεί η κρυμμένη, δυναμική δυνατότητα της κομμουνιστικής ανασυγκρότησης και απελευθέρωσης, απαιτείται να

προταχθεί ένα καινοτόμο, εναλλακτικό πρόγραμμα: Η στρατηγική για μια **νέα, εργατική, συνεχή και διεθνική κομμουνιστική επανάσταση, με αντικαπιταλιστική αφετηρία από έναν ή πολλούς, αδύναμους εθνικούς κρίκους.**

Απαιτείται η **πραγμάτωση** της αντικαπιταλιστικής άρνησης μέσω του θετικού κομμουνιστικού περιεχομένου της και όχι μια ταύτιση της στρατηγικής με την τακτική.

Αυτή η προοπτική μπορεί να δώσει βαθύτερο νόημα, συνοχή και αδιάκοπη δυναμική στην εναλλασσόμενη τακτική και στο σημερινό, **μετωπικό, αντικαπιταλιστικό αγώνα για εργασία, ειρήνη, δημοκρατία, εθνική αυτοδιάθεση και, κυρίως, ανατροπή της επίθεσης.**

Αυτή είναι, σε γενικές γραμμές, η **πρώτη πολιτική πρόταση** που καταθέτουμε. Πιστεύουμε ότι αποτελεί μια **βαθύτερη** κατανόηση της πραγματικής κίνησης και μια **πιο αιχμηρή** στρατηγικοπολιτική απάντηση σε σχέση με αυτήν της Εισήγησης. Φυσικά, τίθεται σε κρίση, όπως όλοι.

2. Η κατάσταση στην Ελλάδα και η αναγκαία πολιτική μας

Στην Ελλάδα βαθαίνει η απόλυτη μαζική και μακρόχρονη εξαθλίωση που προωθεί η αστική, μνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ –μιας εχθρικής προς το λαό κυβέρνησης. Μπροστά μας βρίσκεται μια **νέα, αντιδραστική, ακροδεξιά αναδιάταξη** του πολιτικού σκηνικού, που γεννά ακριβώς αυτή η πολιτική. Βρίσκεται το **ενδεχόμενο ενός πολέμου** με την Τουρκία. Πρόκειται για μια κατάσταση που εγκυμονεί **απότομες κοινωνικές και πολιτικές εκρήξεις!**

Για όλους αυτούς τους λόγους, απαιτείται η στροφή προς μια **πολιτική μετωπικής συγκέντρωσης δυνάμεων** στη σφαίρα της **στρατηγικής, της πολιτικής, αλλά πρώτα απ' όλα στο εργατικό, λαϊκό και νεανικό κίνημα.**

Μια τέτοια πολιτική είναι **ευθεία απάντηση** στην **αστική μετωπική πολιτική συγκέντρωσης αντιδραστικών δυνάμεων**, σε βάρος του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Που δημιούργησε το καταπιεστικό **ευρωμνημονιακό καθεστώς επιτροπείας**, για να επιβάλει μια βάρβαρη «επανάδρυση» και πλήρη «εγκαθίδρυση» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού στην Ελλάδα.

Απέναντί τους, ένα στενό «κόμμα», ένα «μέτωπο όπως να 'ναι» ή «γύρω μας» και ένα «ελεγχόμενο από το κόμμα» ή κατακερματισμένο απολίτικο κίνημα **θα καταρρεύσουν** στην πρώτη σοβαρή καταιγίδα, όπως τα αντιπλημμυρικά αναχώματα στη Μάνδρα!

Με αυτή την επίγνωση, η μετωπική συγκέντρωση δυνάμεων οφείλει να αντιμετωπίζει **πρωτίστως τον ταξικό αντίπαλο** και δι' αυτού τον υπαρκτό οπορτουνισμό και σεχταρισμό των συμμάχων μας. Και **όχι το αντίστροφο!**

Οι συγκεκριμένες **τρεις βασικές πολιτικές πλευρές** της Πρότασής μας, λαμβάνοντας υπόψη τη συζήτηση στις ΟΒ:

3. Στη σφαίρα του μαζικού κινήματος

Καταρχήν, στη σφαίρα του μαζικού κινήματος: Η νέα φάση απαιτεί ένα **Ενωτικό Μαχητικό Κίνημα Εργασίας**. Για να συγκεντρωθούν δυνάμεις. Για να αναταχθεί η χαμένη μαχητικότητα. Για μικρές και μεγάλες **νίκες** σε κρίσιμες μάχες. Για να αναταχθεί το **ηθικό** και η **αυτοπεποίθηση** του «στρατεύματος».

Χωρίς αυτή την κατεύθυνση, δεν μπορεί να γίνει **κανένα ουσιαστικό βήμα** στην υπόθεση ούτε του «κόμματος», ούτε του «μετώπου». Εργαζόμενοι και νέοι που έχουν μετατραπεί σε απελπισμένους φτωχοδιαβόλους δεν μπορούν να στηρίξουν τέτοια ανώτερα εγχειρήματα.

Η παλιά κατεύθυνση του «Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης και Ανατροπής», έπαιξε το ρόλο που έπαιξε στην προηγούμενη φάση. Αποδείχθηκε **τουλάχιστον ανεπαρκής** στη νέα φάση, όπως δείχνει η περιχαράκωση της «Πρωτοβουλίας για το Συντονισμό» –χωρίς μηδενισμούς. Χρειαζόμαστε συνεπώς μια **νέα κατεύθυνση**.

Χρειαζόμαστε ένα **κίνημα ένωσης** των μαχητικών συλλογικοτήτων που υπάρχουν στους εργάτες και μισθωτούς εργαζόμενους, τους αυτοαπασχολούμενους μικρομεσαίους, στη νεολαία, τις γυναίκες, στις δημοκρατικές, αντιφασιστικές και αντιπολεμικές δράσεις.

Ένα ενωτικό κίνημα με **θετικές** διεκδικήσεις, ενάντια στα μνημονιακά μέτρα, την ΕΕ, το ΔΝΤ, την εργοδοτική δεσποτεία, τη χρεομηχανή και τη φοροληστεία, τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, το «κράτος άμυνας και ασφάλειας», το φασισμό, τον πόλεμο, το σεξισμό.

Η πείρα της ενωτικής πάλης κατά των πλειστηριασμών κι αλλού, δείχνει το δρόμο, παρά τις αντιφάσεις. Χρειάζεται να γενικευθούν σε «γενική γραμμή».

Η ευρύτερη λαϊκή πάλη, απαιτεί πάντα την **εργατική ηγεμονία**. Συγκεκριμένη ενσάρκωσή της μπορεί να είναι μια **Ενιαία Ταξική Συσπείρωση Συνδικάτων**. Και πρώτο, άμεσο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση είναι ο «**Συντονισμός όλων των Συντονισμών**» που θα συνενώσει κάθε εργατικό, αντιεργοδοτικό, αντιμνημονιακό σκίρτημα.

Με ένα μαζικό και, κυρίως, ενωτικό πρόγραμμα πάλης, που θα αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι **στη βάση των συμφερόντων τους**. Με όλους όσους κινούνται σε διαχωρισμό και σύγκρουση με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, ακόμη κι αν δεν κατανοούν την αναγκαιότητα για «ανεξάρτητες συγκεντρώσεις». Με **πλήρη ισοτιμία** όλων των σωματείων και των συνδικαλιστικών ρευμάτων. Αληθινό κίνημα δεν οικοδομείται με «μονοκομματικό έλεγχο».

Εδώ οφείλουν να πρωτοστατήσουν οι **ταξικές, αριστερές συνδικαλιστικές πτέρυγες**, πολύμορφες κι όχι στενά «αντικαπιταλιστικές», προσανατολισμένες στις **μεγάλες, συγκεντρωμένες επιχειρήσεις** των πιο προωθημένων κλάδων. Έχουμε πολύτιμη εμπειρία από την ΕΙΝΑΠ, τους εκπαιδευτικούς, στον κλάδο των νέων τεχνολογιών, του επισιτισμού κ.α.

Αυτή η κατεύθυνση έχει ανάγκη από μια μαζική, πρωτοπόρα, ανεξάρτητη και μετωπική, **Ταξική Εργατική Κίνηση για την Ανατροπή και τη Χειραφέτηση**. Αξιοποιώντας την εμπειρία των συντρόφων που έχουν δημιουργήσει ένα πρόπλασμα, αλλά και υπερβαίνοντάς την ενωτικά και προς τα πάνω, αντί για μια άγονη αντιπαράθεση.

4. Στη σφαίρα της πολιτικής

Στην **πολιτική σφαίρα**, αναγκαστικά, οι επαναστατικές δυνάμεις έρχονται σε **αντιπαράθεση κι ενότητα** με τις πολιτικές δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς –το ΚΚΕ, τη ΛΑΕ, τη μαζικά δρώσα αναρχία και άλλους. Πάνω από όλα, με τους χιλιάδες αριστερούς, που θα απαγκιστρώνονται από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά θα **όπως αυτοί είναι** και όχι όπως εμείς θέλουμε.

Σε μια εποχή, μάλιστα, όπου η **πολυπληθέστερη** και πλέον μορφωμένη αλλά και αλλοτριωμένη και **κατακερματισμένη** εργατική τάξη και λαϊκά στρώματα, «γεννούν» πολλά «δικά τους» κόμματα.

Εάν αγνοούμε ή περιορίζουμε την πολιτική σχέση με τις άλλες αριστερές δυνάμεις σε μια «κοινή δράση στο κίνημα», στην πράξη, δεν ασκούμε καν πολιτική. Θα αυτο- ή ετερο-προσδιοριστούμε,

καταλήγοντας σε έναν στείρο αρνητισμό. Στην πράξη, θα αφήσουμε το κρίσιμο πεδίο της πολιτικής στο ρεφορμισμό.

Αλλά το κύριο είναι ο **αντίπαλος**! Απέναντι λοιπόν στη συνασπισμένη επίθεση του κεφαλαίου, χρειάζεται να απευθύνουμε πρόσκληση σε όλες τις προαναφερθείσες δυνάμεις, για μια **Αριστερή Συμμαχία για την Ανατροπή**.

Η πρότασή μας παίρνει υπόψη τη νέα φάση, αλλά και τις εμπειρίες. Τα «δεξιά» και «αριστερά» λάθη που κάναμε. Κινείται στη βάση του **γενικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος** (Θέση 58 της ΠΕ), όχι σε αποσπασματικά στοιχεία του. **Όχι «όπως να 'ναι», όχι «πάση θυσία»!** Απαλλαγμένοι όμως και από το **φетиχισμό των διατυπώσεων και του διαχωρισμού** που μας διακρίνει.

Στοχεύει στη **μετατόπιση** του συνόλου ή μεγάλων τμημάτων των δυνάμεων που αναφέρθηκαν, προς αυτό το αναγκαίο για το λαϊκό κίνημα, πρόγραμμα. Για να βοηθήσουμε τις εργατοσυνδικαλιστικές πτέρυγες, αλλά και την ΕΑΑΚ και αλλού, να υπερβούν τις διασπάσεις.

Προσανατολίζει την πολιτική πάλη στο κύριο: στο **μαζικό, εξωκοινοβουλευτικό αγώνα**. Εξ αυτού και δι' αυτού, μόνο, μπορούν να σπάσουν τα κοινοβουλευτικά όρια που θέτει το σύστημα στο ανατρεπτικό πρόγραμμα. Και όχι το αντίστροφο, όπως πιστεύουν άλλοι.

Η πρότασή μας σέβεται την **αυτοτέλεια** των συμμάχων, αλλά και «**περιφρουρεί**» την αντικαπιταλιστική Αριστερά από την προσχώρηση ή δορυφοροποίηση γύρω από τους πόλους του ρεφορμισμού -κάτι που πλήρωσαν ακριβά όσοι το επέλεξαν.

Η Αριστερή Συμμαχία για την Ανατροπή δεν είναι στρατηγικοπολιτικό οργανωτικό μέτωπο. Είναι μια **σύνθετη και πολύμορφη διαδικασία**, που αφορά μια ολόκληρη περίοδο. Είναι **μέσο** για την απαραίτητη ζύμωση των κομμουνιστικών επαναστατικών ιδεών σε πλατύτερη και ανώτερη κλίμακα, σε σχέση με το κίνημα.

Σήμερα, ως ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχουμε κατακτήσει ένα ειδικό πολιτικό βάρος, που μας **επιτρέπει** και μας **επιβάλλει** να προωθήσουμε μια τέτοια Συμμαχία, σε όφελος του κινήματος, ενώ στη δεκαετία του '90 και του 2010 δεν μπορούσαμε και δεν έπρεπε. Χρειάζεται, λοιπόν, **μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση!**

Σε αυτήν τη μακρά πορεία, άμεση ανάγκη και δυνατότητα είναι οι **τακτικές πολιτικές συμφωνίες με ΚΚΕ, ΛΑΕ και άλλες** δυνάμεις, σε επιμέρους ή γενικότερα μέτωπα, όπως, η εργατική λαϊκή πάλη ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης, για τη δημοκρατία και την αντιφασιστική πάλη, στο αντιπολεμικό κίνημα. Όπως για ένα **δημοψήφισμα εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ**.

Προϋπόθεση για όλα τα παραπάνω είναι η ιστορική ανάγκη να σταθεί η μετωπική πολιτική της επαναστατικής, πρωτίστως, Αριστεράς, **με το κεφάλι πάνω και τα πόδια κάτω**. Η περιπέτεια του περασμένου αιώνα είναι γνωστή: «Σοσιαλφασίστες οι σοσιαλδημοκράτες» και μετά, υποταγή στη σοσιαλδημοκρατία. Ως τη Βάρκιζα, τη συγκυβέρνηση του '89, ως τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ.

5. Στη σφαίρα της στρατηγικής συγκέντρωσης δυνάμεων

Στη σφαίρα της στρατηγικής, η εποχή μας έχει ανάγκη από ένα καινούργιο **Επαναστατικό** (και για αυτό) **Εργατικό και Δημοκρατικό Κομμουνιστικό Κόμμα**.

Το κύριο εδώ, είναι να επανακατακτήσουμε τη λογική του **ιστορικού υποκειμένου της εργατικής πολιτικής**. Δηλαδή, τη σχέση του «κόμματος» με το «μέτωπο» και το «κίνημα». Έτσι μπορεί να αποκτήσει ξανά το ΝΑΡ την θελκτικότητα των τολμηρών αναζητήσεων και να αποφύγει, τόσο τις σειρήνες της νοσταλγίας του παρελθόντος, όσο και αυτές του μεταμοντέρνου που ντύνεται τα ρούχα

του «νέου».

Το «κίνημα» είναι το **καθοριστικό**. Εκεί αναγεννάται η ελπίδα και στις πιο μαύρες στιγμές. Αυτό προωθεί την ιστορική κίνηση. Το «μέτωπο» είναι το **αποφασιστικό**. Εκεί «αποφασίζεται» η συγκεκριμένη «κατάργηση της υπάρχουσας κατάστασης». Το «κόμμα» είναι το **πρωταρχικό**. Είναι ο δημοκρατικός ηγεμόνας, η συλλογική διάνοια, που βλέπει πιο μακριά την ιστορική προοπτική.

Σήμερα, 100 χρόνια μετά τον Οκτώβρη, έχουμε το όπλο της γνώσης, ότι η νίκη ήρθε μέσα από τη διαλεκτική μετεξέλιξη του **μετώπου των Σοβιέτ** σε πολιτική εξουσία, κάτω από τη δημοκρατική ηγεμονία του **κομμουνιστικού προγράμματος των μπολσεβίκων** και την καθοριστική πράξη του επαναστατικού **κινήματος των εκατομμυρίων εργατών, αγροτών και στρατιωτών**.

Έχουμε, ταυτόχρονα και το όπλο της γνώσης, ότι η πρώτη αδύναμη **εργατική ηγεμονία στο μετεπαναστατικό κράτος**, εκφυλίστηκε και ηττήθηκε, μεταξύ άλλων, διότι **ταύτισε** το κόμμα με την εξουσία και αυτή με τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Στην εξουσία έρχονται οι **μαζικές οργανώσεις** των εργαζομένων -οι κομμούνες, τα Σοβιέτ, οι Λαϊκές Επιτροπές, όχι το «κόμμα»! Αυτός είναι ο όρος για να κατακτηθεί η **Εργατική Δημοκρατία** -η πραγματική δικτατορία του προλεταριάτου- που δεν κατακτήθηκε ποτέ στην ΕΣΣΔ. Το «κόμμα στην εξουσία» στο όνομα του λαού, είναι μια **παραδοξολογία** έξω από το σώμα του μαρξισμού. Οδηγεί στο να εσωτερικεύονται εντός του όλες οι αντιθέσεις της ταξικής κοινωνίας -που εξακολουθεί να υπάρχει μετά την επανάσταση. Εάν επαναληφθεί, θα οδηγηθούμε ξανά στην αλληλοεξόντωση που έζησαν οι μπολσεβίκοι.

Από αυτή τη σκοπιά, οφείλουμε να κατακτούμε την Εργατική Δημοκρατία **διαρκώς ως οργανωτική αρχή**, σήμερα στο ΝΑΡ, αύριο στο κομμουνιστικό κόμμα που επαγγελλόμαστε. Η Εργατική Δημοκρατία δεν καταστέλλει, ούτε υποτάσσει, αλλά **συγκεντρώνει δημοκρατικά, εθελοντικά και συνειδητά** όλες τις επαναστατικές «απειθαρχίες» και απόψεις ενάντια στην αστική πολιτική. Κι αυτό **δεν είναι** «ομοσπονδία κλειστών ομαδοποιήσεων».

Προϋποθέτει τη βαθιά συμφωνία σε μια **πρωτοπόρα** θεωρία, πρόγραμμα και τακτική που **επιβεβαιώνεται στην Πράξη** και **αναγνωρίζεται από την εργατική τάξη**. Έτσι μόνον κατακτιέται η **εθελοντική, συνειδητή αυτοπειθαρχία κι ενότητα στη δράση**. Όλα τα άλλα, όπως έγραφε ο Λένιν, «είναι κούφια λόγια, σαπουνόφουσκες, πιθηκισμοί».

Η οικοδόμηση ενός τέτοιου κόμματος είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο έργο, μακράς πνοής και αφορά **όλη την εποχή μας**. Δεν μπορούν να το εκφράσουν οι δυνάμεις είτε του κομμουνιστικού, είτε του σοσιαλιστικού, είτε του αναρχικού ρεφορμισμού, λόγω της ταξικής φύσης και του προγραμματικού χαρακτήρα τους. Με την επίγνωση των ανεπαρκειών μας, οφείλουμε να αναλάβουμε την **«πρώτη πρωτοβουλία»**, χωρίς μεγάλα λόγια.

Στην κατεύθυνση αυτή, προτείνουμε άμεσα σε όλες τις επαναστατικές, αντικαπιταλιστικές, αντιμπεριαλιστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις, τη δημιουργία ενός **Πόλου Διαλόγου και Πράξης για το Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα της Εποχής μας**.

Καλούμαστε να δούμε αυτή την πρωτοβουλία με το αντίστοιχο **βάθος και πλάτος** που απαιτείται: Με τη βαθιά συζήτηση στο εσωτερικό μας και τη δημόσια κατάθεση, μιας επικαιροποιημένης **Πρότασης Προγραμματικού Διαλόγου**, χωρίς να αποκλείουμε ρεύματα επαναστατικής αναφοράς που έχουν διαφορετικές αντιλήψεις. Προτείνουμε να πάμε με το πνεύμα του Μαρξ στην Πρώτη Διεθνή! Όσο μπορούμε...

Για αυτό, λοιπόν: Απευθυνόμαστε καταρχήν **στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Μέσα από αυτό το

δρόμο πιστεύουμε ότι θα υπερβούμε τα κρισιακά φαινόμενα που εμφανίζονται σε αυτό το ιστορικό, κοινό εγχείρημα. Σε όλες τις δυνάμεις που **έφυγαν** από τον «κομμουνιστικό» σεχταρισμό ή τον «αριστεροφιλελεύθερο» ομορτισμό και αναζητούν στρατηγικές απαντήσεις. Σε εκείνες που **«δεν βολεύονται»** με τη «λαϊκοσοσιαλιστική» πολυσυλλεκτικότητα ή τον απολίτικο ατομισμό της «φάσης» και επιμένουν σε μια σύγχρονη επαναστατική προοπτική. Απευθυνόμαστε **σε όλα** τα θεωρητικά μαρξιστικά περιοδικά, ομίλους και ιστοσελίδες, στους εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες ανένταχτους εργάτες, διανοούμενους και νέους που αναζητούν **την επανάσταση, τον κομμουνισμό και το κόμμα της εποχής μας.**

Επίλογος

Το 1890 ταχυδρομήθηκε από τον Ένγκελς στον Μπλοχ στα πλαίσια του διαλόγου για τον ιστορικό υλισμό, ένα γράμμα που έλεγε:

«...η ιστορία γίνεται έτσι, που το τελικό αποτέλεσμα βγαίνει πάντα από τις συγκρούσεις αναρίθμητων ατομικών θελήσεων [...] Όμως [...] από το γεγονός αυτό δεν έχει κανένας το δικαίωμα να συμπεράνει ότι οι θελήσεις αυτές είναι ίσες με μηδέν. Απεναντίας, η καθεμιά συμβάλλει στη συνισταμένη και περιέχεται ανάλογα μέσα της...»

Θα μπορούσε να είχε σταλεί από το Λονδίνο προς το 4^ο Συνέδριο του NAP και σε καθέναν από εμάς!

- **Αναγνωστάκης Αλέκος**
- **Κατιντσάρος Τάσος**
- **Καυκιάς Χρήστος**
- **Κοσμάς Πάνος**
- **Μάρκου Κώστας**
- **Μινωτάκης Αλέξανδρος**

Αθήνα, 1 Δεκεμβρίου 2017

[Tweet](#)
